

„Nem a ti dolgotok,...”

(Apostolok cselekedetei 1,7)

A Megváltó mennybemenetele előtti, tanítványaival folytatott rövid párbeszédét olvashatjuk az Apostolok cselekedeteiről írott könyv első részének 4-5-ig terjedő verseiben. Ebben a helyzetben ismét nyilvánvaló, hogy a tanítványok a történetek ellenére sem képesek „kilépni” a zsidó nép Messiásra vonatkozó elképzeléseiből. Jézus, küldetésükre vonatkozó tanítását, a Szentlélek kitöltetésének ígéretét hallva is, Izrael királyságának helyreállítása foglalkoztatja őket. Menynyszer beszélt az előző évek közös útjain számukra Isten országáról, s most kiderül, hogy ők mindezt csak egy földi

Ő jóval többet ad nekünk attól, amit mi elképzelünk, vagy elérni szeretnénk. Szavaira nem figyelve, aggodás, kétség és bizonytalanság tölt el bennünket. Jézusunk tanítványainak adott válasza számunkra is nagyon fontos üzenet: **„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.”** Nagyon sok ember indult el a tévelygés útján, amikor nem vette komolyan ezt az ígét. Amikor megjövendőlvé olyan időket és alkalmakat, amelyeket az Atya tudhat csak, sokakat vittek tévútra. Amikor „Isten királysága” jelszó alatt saját uralmuk kiépítésén munkálkodtak, nem kis haszon reményében. Az elhangzott figyelmeztetés teljesen egyértelmű, csak azok követik Jézust igazán, akik neki engedelmeskedve készek lemondani hamis

Péter és András elhívása, Ravenna, S. Apollinare Nuovo templom

királyság formájában tudták elképzelni. Ez tükröződött a Zebedeus fiak anyjának kérésében is nem sokkal Jézus szenvedése és halála előtt, s a Virágvasárnap eseményében talán már megvalósulni látták elképzeléseiket, most pedig az Úr a további szolgáltról beszél, amely szolgálatban már nem ő vezeti tanítványait, hanem a Szentlélek. Teljes az megdöbbenés! „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?” – hangzik az értetlenkedő kérdés. Jézus a világ Megváltója, s a tanítványok csak az Izraelnek felállítandó királyságot tudják elképzelni. Menynyszer halljuk mi is Urunk bátorító és eligazító ígétét istentiszteleteken, vagy olvassuk elcsendesedésünk idején, s nem ismerjük fel, hogy

elképzeléseikről, és készek a tőle kapott szolgálatot végezni! Ez a szolgálat nincs szűklátókörű emberi tervek és földrajzi korlátok közé szorítva. Jeruzsálemből indulva, Júdeán és Samárián át, a föld végső határáig Jézus haláláról és feltámadásáról kell tanúskodni. Mi nem csak földi ország építők vagyunk, de nem is a mennyek országát építjük, hanem tanúsítjuk azt, hogy a mennyek országa Jézus áldozata által készen van. Szolgálatunk tartalma az, hogy az Úr választottjaként élve, róla tanúbizonyságot téve minél több emberhez eljusson az Ő szava. A mennybemenetel eseménye utat mutat, és megerősít ebben a küldetésben mindnyájunkat!

Csoma L.

Dömötör Tibor

Tanítványok

Gondolták:

Ismerik szó szerint az Írást,
Tudják a Törvénynek minden betűjét.
Beszéltek másoknak bűnökről,
vétkesekről,
Ígérve pokolnak szörnyű tüzeit.

Vallották:

Önzetlen szeretik a Mestert.
Egymásnak mesélték csodás tetteit,
Miközben remélték anyagi kezekből
Megkapni örökre a menny kulcsait.

Kívánták:

Meglátni mindenek jövőjét,
Élvezve próféták dicső jogait,
Beszéltek időkről, helyekről, napokról,
Készítve jutalmuk díszes trónjait.

Hirdették:

Tudását isteni csodáknak,
Ellesve a Mester ima titkait.
Beszéltek gyógyító Igéknek javáról,
Szüntetve bűneik vádló kínjait.

Ígérték:

Igazság, boldogság világát
Földünkre szállni béke szárnyain.
Beszéltek mennyei országról,
kincsekről,
Egymás közt osztotva Isten javain.

Vihar jött, megmozdult ágyában a
tenger,
Eget vert hullámok vészes taraja,
Szunyókált közöttük csónakban a
Mester,
Csattogott felettük villám robaja.

Meglátták:

Mit sem ér emberi hatalom,
Nagyképű szavak üres serege,
Istennek kegyelme tartja meg az
embert.
Krisztushit létünknek tartó gyökere.

Simon András grafikája

Az ősz hajú néni

Nem tudom, hogy csinálta. És ahogy telik az idő, és mind inkább bonyolódik az életünk, egyre kevésbé értem. Kézben tartani a hat gyermeket, a háztartást, az óvodai, iskolai programot, ételt tenni az asztalra és közben még át-átruccanni Magyarországra is, hogy az eladható holmik árából megvegye azt, ami itthon, a romániai kommunizmus árnyékos világában nem kapható.

Nem kellett egész nap kézügyben tartson minket. Elég volt pár óránként utánunk kiáltani és ellenőrizni, megvagyunk-e még. Az udvar és a kert valóra váltotta a mesét. Ott megmenthettük a királylányt, elnyerhettük a fele királyságot. Várat építhettünk a góréban, házat a szőlőlugasok közé.

Aztán, ha túl későre járt, ha vacsora-idő közeledett, ha mosakodni kellett lefekvés előtt, egyszerre felhangzott anyánk erős, határozott hangja, és mi nem akartuk túlságosan próbára tenni türelmét, ezért rohantunk a hang irányába. Tudtuk, aznapra véget ért a kinti világ, kalandjaink másnap folytatódnak a kertben, az udvaron vagy a legelőn.

Mentünk, és gyakran hallgattuk kórhólasát, mert vittük magunkon a játékban ránk ragadt piszkot, sarat, port. Hiszen mindenhová belemásztunk, így a nap végére ruháskánk merő kosz volt már. A korabeli mosógépnek sok munkát adtunk csibészségünkkel. Az udvar tele is volt ruhaszáritó-kötéllel, azok hirdet-

ték a világnak csibészségünket.

Őt keressük, a harsány hangú, aprónépét egybeterelő fiatal anyukát, de csak egy őszhajú nénit találunk, akihez ma már türelem kell, figyelemmel követni elkalandozó szavát. Aki ma már nem kiált utánunk hangos szóval a kertbe, mert elcsatangoltunk.

Egy ősz hajú nénit találunk, és megvallo, gyakran dühösek vagyunk rá, miért nem olyan szép és hangos, szigorú és határozott, mint rég. Ma már az emlékezete is kihagy és jelentéktelen dolgokkal traktál. Ott bent kicsit fáj, miért nem utasít rendre bennünket ma is? Miért olyan megértő? Miért kényeztetni olyan túlzó imádatlalt a sok unokát?

Néha felemlget rólunk egy-egy régi történetfoszlányt. Arról, hogy milyenek voltunk. Talán csak most, régi gyermekénünk történeteit hallva, önmagunkkal sok évtized elvágtatása után szembesülve dőbbenünk rá, hogy mennyi baj volt velünk, mennyit küszködött, mennyit cipelt, vitt az orvoshoz és bárhová.

Olyan magától értetődő természetes-séggel tárja elének azt a sok-sok, értünk végzett mindennapos munkát, utánajárását, aminek hallatán legbelül mélyen megdöbbenünk, és egyszerre fényleni kezd a szem.

A tekintetünk pedig hosszasan megnyugszik rajta. Csendben, szavak nélkül. Úgy, mint egykor, gyermekkorunkban.

Fábián Tibor

- folytatás az előző oldalról -

Megtudták:

Hitben él az ember a földön,
Hit nélkül az élet csupán gyötirelem,
E földön egyedül a Mester nem tudta
mit jelent,
Ez a szó: halálfélelem.

Elhitték:

Az Isten tudja csak előre,
Mit hoz a jövő és dörgő fergeteg,
Egyedül teremő Urunknak szavára
Hallgatnak hullámok és a fellegek.

Felfogták:

Csodákat teremő hatalom
Mennyei Atyának áldó ereje,
Isten a világnak központja, értelme,
Emberi céloknek vége-eleje.

Érezték:

Békesség hitetlen embernek
Nem lehet kincse a földön sohasem,
Istennek Krisztusban emberré létele,
Üdvösség megszerző drága szerelem.

Szótlatlan tanított ezúttal a Mester,
Látta a remegő gyáva sereget,
Szívüket próbálta életük megvédte,
A vihar által is hitet élesztett.

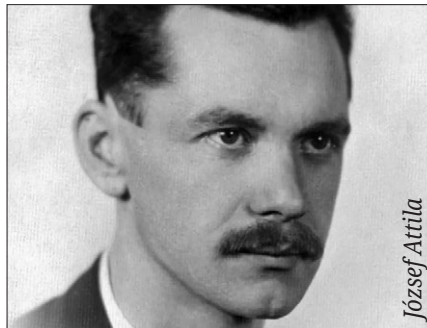
Félelmes viharban tanít ma a Mester,
Miközben sok hívő gyáván kesereg.
Tanítja: Velünk van mindenkor az
Isten,
Tanítja: A hívő szíve nem remeg.

A KÖLTÉSZET RÍMES NAPJA

Április 11 József Attila születésnapja. 2022-ben a száztizenhetedik. A költő tiszteletére nyilvánította a Kádár-rendszer a költészet napjává. Most is az, mert József Attila megérdemli. Az más kérdés, hogy a költészet napját kompenzációként kapta a költő. Rövid élete egy szakaszában kihasználta kommunista pártja, a végén kizárta soraiból. E hányatott életű zseni érzékeny idegzetű, a történeteket könnyen túlreagáló alkat volt. Költőtől ez elfogadható. Orvosilag az ideg- és elmebetegség határesetének tartották. Időnként kezelésre szorult. De attól még tudott maradandót alkotni. Meg is tette.

A proletariátus költőjének nevezték. Költői kötelességét teljesítette, amikor felemelte szavát a szegényekért. De sok-

kal több volt proletárköltőnél. Magyar költő volt. Vallásos verseit gimnazista korunkban nem győzték „megmagya-

rázni”. Arról, hogy Trianon ellen hazafias verset is írt, akkor nem esett szó. Szégyenlősen beszéltek arról is, hogy tagadta a Szovjetunió és Sztálin vezető

szerepét a kommunista mozgalomban. Ezért zárták ki a pártból az akkori „baloldali elhajlók”.

Gyógyíthatatlan sebet ütöttek József Attila sérülékeny lelkén akkor is, amikor mint proletárköltőt nem hívták meg a Szovjetunióba. Helyette Illyés Gyula ment. El is fogyasztotta Kun Bélánál Moszkvában a paprika nélkül készült paprikás csirkét. Beszélgethetett Kun elvtárral 1919-ről, amikor az harminchárom évesen élet-halál, vagy inkább csak a halál ura volt Magyarországon. Kun Bélának is kicsordult a visszaemlékezéstől a könnye. Saját bukáását sirathatta inkább, mint rémuralma 679 áldozatát. Mások szenvedése iránt nem érezhettek ők részvétet. Így

kívánta az osztálygyűlölet. Mert a nélkül ugyebár nincs osztályharc. Saját jövőjét is sirathatta Kun Béla Illyés Gyula látogatásakor, hiszen nem sok hiányzott már akkor ahhoz, hogy a hóhért akaszták. Elvtársai. A nagy Sztálin parancsára. Elvégre „legfőbb érték az ember”.

Rákosiék is úgy tettek, mintha becsülnék a költészetet. József Attilát reha-

bilitálták, proletárköltővé ütötték, bálványt csináltak belőle. Tehették, mert már nem élt. Így nem kellett az Andrássy út 60-ba vinni „bomlasztó” nézetei miatt. A kádári irodalompolitika megörökölte e kultuszt és a költészet napjává avatta április 11-ét.

Az idén április 11-ét április 3-a előzi meg. Na, jó a naptárban mindig, de most

nem csupán úgy, hanem az ország sorsát meghatározóan, amikor a patrióta magyarnak jól kell cselekednie, mert azt követeli a haza. Nehogy rossz döntés esetén a tiszántúli embernek azt kelljen mondania, hogy „rímes az ílet”! Akkor nem kellene hozzá a költészet napja sem.

Csohány János

Gyülekezeteink

letéből

Rozsnyói tudósítás

„Az igyekezetben ne legyetek resztek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgálatok. A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak.” (Róm 12,11-12)

Pál apostol a Rómabeli keresztyéneket buzdította ezekkel a szavakkal, de útmutatásul szolgálhatnak e Igék a mai és mindenkori gyülekezet számára.

Nekünk – rozsnyói reformátusoknak – is meg kellett szívelnünk ezeket az intelmeket abban a tudatban, hogy a nehézségek közt is az Úrnak szolgálunk. A világjárvány miatt bevezetett intézkedések megnehezítették és korlátozták a mi szolgálatunkat is, mégis a lehetőségekhez mérten igyekeztünk megtenni, amit lehetett. Március 6-án az évszázó egyházközségi közgyűlésen beszámoltunk az előző évi iskolai, lelki és gazdasági téren végzett tevékenységünkről, és ismertettük a 2022-es esztendőre vonatkozó terveinket. Intéződnék az óvodával és bölcsődével kapcsolatos ügyeink, közben

pedig nagy örömmel fogadtuk a hírt, hogy az óvoda megnyitásához megkaptuk a minisztériumtól az engedélyt. Ha az Úr is úgy akarja, mindkettő ez év szeptemberében megnyithatja a kapuit. Szükséges még az előttük lévő parkolók megépítése és a vezetők, munkatársak kiválasztása. A parkoló megépítésére a gyülekezetünk közadakozást hirdetett, a méltó vezetők és munkatársak kiválasz-

tásáért kitartóan imádkozunk. Idén emlékezünk meg iskolánk megalapításának 25. évfordulójáról, melyre az előkészületek szintén folyamatban vannak.

Istentiszteleteinken és bibliaóráinkon buzgón és bizalommal imádkozunk az ukrán-orosz háború befejeződéséért, a menekültek megsegítéséért, a békéért, a betegek gyógyulásáért. Gyülekezetünk bekapcsolódott a kárpátaljaiak támogatására meghirdetett gyűjtésbe, valamint az iskolával összefogva szendvicseket készítettünk a háttáron átérkezők segítésére.

Tudjuk, hogy az Úrnak való szolgálathoz szükséges a tüzes lelkület, buzgóság, kitartás, békétűrés és az állhatatos imádság. Ehhez kérünk Istenünktől áldást, bölcsességet és erőt.

„Az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.” (Júd 25)

Mixtaj Johanna

Kéz a kézben pálmaágakkal Pozsonyban

Mi, pozsonyi keresztyének / keresztyének nagybőjt hatodik vasárnapján, virágvasárnap együtt ünnepeltünk az óvárosi ágostai hitvallású kistemplomban.

A zsúfolásig megtelt templomban énekelve ajtót tártunk annak a Krisztusnak, Akit „Úrnak vall ég és föld”, hogy békét, életet és áldást hintsen közös szolgálatunkra.

Az egybegyűlteket Szokola Erika, evangélikus lelkész nő üdvözölte, majd a bevezető liturgiát, amelynek része volt a bűnvallás és a kegyelem hirdetése, szeretetteljesen végezte el. Molnár Tamás, a pozsonyi magyar katolikusok lelki vezetője az Ige liturgiát végezte, felolvasta az aznapra kijelölt evangéliumi részt Máté evangéliuma 21. részének az első kilenc versét, majd röviden imádkozott az igehirdetés áldásaiért. Felemelő érzés

volt hitvalló közösségként megvallani hitünket az Apostoli Hitvallás szavaival. Az igehirdetés előtt a katolikus testvérek énekarának őszinte hozsannája hangzott fel imádságként az Úr oltára előtt.

Az igehirdetést e sorok írója végezte a Mk 11,1-11 alapján, és kiemelte a tanítványok missziói kiküldését, azok csodálkozásait az eddig nem használatos eszközre, a hamis lelkesedés nagyságát, amelyben az ember csak a dicső múlt után sóvárog, de nem

látja, hogy Jézus nem a múltat, hanem a holnapot, az örök üdvösséget hirdeti szelíd voltával. Majd Jézus igazi nagyságára került a hangsúly, hogy a templomban tudatosult benne szolgálatának igaz és engedelmes volta. Végül pedig az lett kiemelve, hogy Ő közösséget vállal azokkal, akik valódi testvérek az életében, a jól ismert betániai csoporttal, ahol mindig életet for-

mált Jeruzsálembe jövet.

A közös imádságot könyörgések formájában együtt tártuk az Úr elé. A református testvérek közül Gergely Attila presbitársunk imádkozott az igehirdetés gyakorlati voltának a megvalósulásáért nemcsak a nagyheti eseménysorozat idején, hanem egész életünkben. Sima Éva evangélikus nőtestvérünk az egység áldásaiért fohászkodott és Vicián Tamás római katolikus fiatal férfitestvérünk a szenvedések árja között sínylődő világért szállt síkra könyörgésében.

Az Úrtól tanult imádság elmondása után az áldások sorozata következett, amit a három lelkipásztor tolmácsolt. A szeretetteljes együttlét a Pozsony Óvárosi Evangélikus Lelkesi Hivatal tanácstermében ért véget közös agapéval és azzal a meggyőződéssel, hogy mindenképp folytatnunk kell a közös szolgálatot az Úrért, a mi Istenünkért.

Buza Zsolt

Szlovákiai Református Keresztyén Nők Egyesülete Tízezer csepp a tengerben

Az Ukrajnát sújtó, egyre jobban elmérgesedő és kegyetlen háború milliók életét változtatta meg, néhány napon belül. Február végén még hitetlenkedve, tamaskodva néztük az eseményeket, mára azonban, sajnos, híreink mindennapos részét képezik az újabb fejlemények. A háború elől menekülők nagy számban, továbbra is a határainkon átlépve próbálják kivárni ez örület végét.

A Szlovákiai Református Keresztyén Nők Egyesülete március 7. óta veszi ki részét a határt átlépőknek szóló segítség-nyújtásból. A pénz- és élelmiszer adományok mellett, nőegyesületünk és támogatóink a szendvicskészítés szolgálatát végzik. Mint erről már korábban tájékoztattuk a kedves Olvasóinkat, kezdeményezésünkre támogatóként választott a holland HOE alapítvány (április 10-13.), valamint a SzRKE Pozsonyi Egy-

házmegye is, amely egy hónapra felvállalta a szendvicskészítés költségeit, április 14. és május 14. között. Kraus Rebres Sarolta közbenjárására, országunk keleti régiója több pontján működő Gulyás-pék-ség és a Vijofel húsüzem biztosítja az

alapanyagok előkészítését.

Hogyan is néz ki egy ilyen alkalom? Gyülekezetenként változó, 5-10 asszony, férfi, fiatal jókedvűen, egy-két óra alatt elkészíti a szendvicseket. A lelkipásztorok vagy presbiterok szokták vállalni az alapanyagok- majd a kész szendvicsek szállítását Pályinba, és részt is vesznek az elkészítésben. Egy-egy alkalom során, aki odaszánta az idejét e szolgálatra, nem siet. Előkerül az Énekeskönyv és a Biblia is, a szendvicsek fölött megbeszélésre kerülnek a személyes és gyülekezeti ügyek. A munka végeztével, a kialakult, kellemes hangulat és a vendégszeretet még egy órácska erejéig, ott tartja a híveket. Így elmondhatom, hogy közösségépítő, áldott alkalmommá tud válni ez a szolgálat, főleg ott, ahol már nem nagyon van vagy éppenséggel, megkopott az érdeklődés a hétközi gyülekezeti alkalmak iránt.

Nemcsak a menekülteknek segítünk így, hanem saját közösségünkért is teszünk általa.

A szolgálatot szeretnénk tovább folytatni, jelen idő szerint már a május elejére szóló jelentkezéseket rendszerezzük. Öröm megélni a gyülekezetek szolgálni és tenni akarását. Úgy érezhetjük talán, hogy az események nagy sodrásában csak csepp a tengerben, amit e dolgos kezek és áldott szívek által meg tudunk valósítani... március óta viszont, ez már több mint tízezer csepp, amelyhez naponta 300 újabb csepp-szendvics adódik hozzá. Naponta 300 otthonát és létbiztonságát veszített ember és gyermek kezébe kerülnek a szeretettel készített szendvicscseink. Úgy hiszem, kevésbé érezzük magunkat tehetetlennek a háború történéseivel szemben, ha így tudunk segíteni a rászorulókon.

„Vessed az Úrra a te terhedet, Ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.” (Zsoltárok 55:23)

Györky Szilvia

A szűnyegi csapat

Április 30 - ával bezárólag, a következő gyülekezetek és helyi szervezetek készítették szendvicseket a határra, amelyért Isten iránti hálával mondunk köszönetet:

1. Hanva	11. Vaján	21. Bajánháza
2. Kisgérés	12. Kaposkelecsény	22. Perbenyik
3. Örös	13. Kistráska	23. Deregyő
4. Alsómihályi	14. Alsómihályi	24. Kistárány
5. Kistoronya	15. Örös	25. Királyhelmec
6. Szirénfalva	16. Mokcsakerész	26. Ágcsernyő
7. Nagytoronya	17. Mokcsakerész	27. Nagykövesd
8. Hardicsa	18. Abara	28. Bés
9. Kistárány	19. Bodrogszerdahely	29. Ladmóc
10. Abara	20. Kisgérés	30. Csarnahó

A vendégszeretetről

„A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg.”

(Zsid. 13:2)

II. Rákóczi Ferenc születésére emlékeztek meg Borsiban 2022. március 27-én, születésének 346. évfordulója alkalmából. Az emlékműsorban megközelítőleg 300 gyerek és fiatal vett részt a térségből, Ung-vidék és Bodroghoz magyar tanítási nyelvű iskoláiból, az Egymásba karolva, Kassa-megyei gyermek néptáncgyűttesek kisebbségi fesztiváljának résztvevői, valamint a Fölszállott a Páva gyermek népzenei és néptánc tehetségkutató verseny szereplői közül. Az eseményre vonat indult Budapestről, melyre az összes lehetséges jegy elkelt. Összesen 317 zárandok, néhány újságíró és a program egyes résztvevői utaztak a fejedelem arcképével és nevével ellátott II. Rákóczi Ferenc különvonaton.

Erre az alkalomra készülve érkezett együttműködési felkérés a programot szervező II. Rákóczi Ferenc n. o. által működtetett Rákóczi Kulturális

Kastélyközponttól a Szlovákiai Református Keresztyén Nőegyesület felé, ahol arra kérték az egyesület tagjait, hogy a térség vendégszeretét közvetítsék vendégváro pogácsák által és ez által a nőegyesület is vegyen részt a rendezvény szervezésében. Bizton állíthatjuk, hogy a nőegyesületi tagjaink „nem feledkeztek meg a vendégszeretetről”, melyre int Pál is zsidókhöz írt levelében. Szorgos kezek a zárandokvonat vendégei mellett a több száz résztvevő gyermeknek és fiatalnak, de még a magas rangú vendégek asztalára is jutó mennyiségű vendégváro finomsággal járultak hozzá a rendezvény sikeréhez.

II. Rákóczi Ferenc elmondhatja, hogy életének viszonylag rövid időszakát – gyermekkorát, és kora felnőttkorának egy hajszálnyit – tölti saját otthonainak valamelyikében. Életének nagyobb részében valaki kéréstlen vagy kért vendégszeretét „élvezi”. Vendéglátói között akadt olyan is, aki barátjaként, szeretettel viseltetett iránta. A Napkirály krónikása például így ír róla: „Bölcs, szerény, mértéktartó, kevésbé szellemes ember volt, de minden igyekezete a jóra és józanságra írá-

A Vajáni Református Egyházi Alapiskola tanári kara és diákjai is részt vettek a jeles alkalmon

nyult, módfelett udvarias, de kivel-kivel rangja szerint. Rendkívül becsületes, egyenes, igaz lelkű s végtelenül bátor ember volt, szerfölött istenfő (...) aki közelről megismerte, elcsodálkozott, hogy egy nagy párt vezére lehetett, és világszerte nagy feltűnést keltett.” Voltak olyanok is, akik érdekből hívták meg udvarukba, vagy fogadták be és voltak, akik császári parancsra vagy épp ellenséggént. Mindannyian az előbbi idézethez hasonlóan ismerték meg vezérlő fejedelmünket, de egyikük sem számított arra, hogy az, akit vendégül láttak, még akár 346 év múlva is, Isten kegyelméből, meghálálja azt, hogy egykor vendégül látták és befogadták. A II. Rákóczi Ferenchez kapcsolódó emlékhelyek ugyanis nem csak egykori birtokain létesül-

tek, hanem Csehországban, Németországban, Lengyelországban, Franciaországban, Törökországban is, ahová Rákóczi emlékeztet ma is jelentős számú látogató utazik a fejedelem emlékének adózva.

A Jóisten kegyelme, szeretete és áldása egy emberi élet során fel sem fogható és át nem látható. Hála legyen érte az Atyának, hogy népünk történetében a Bibliában foglaltakat igazoló példákat gazdagon adott nekünk, és hálás köszönet a Szlovákiai Református Keresztyén Nőegyesület tagjainak, akik nem sajnálták az időt, alapanyagot és a munkát saját és a térség vendégszeretetének kinyilatkoztatására. Köszönjük!

Nagy Zsuzsanna

A Forrás bölcsődét azoknak építettük, akik beszélnek a szeretet nyelvét

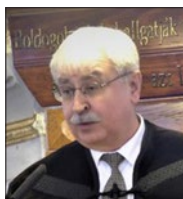
Ünnepi alkalom keretében adták át március 22-én a Lévai Református Egyházközség két csoportszobás, huszonnégyszobás férőhelyes Forrás református bölcsődéjét. A Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Program keretében megvalósult zöldmezős beruházás teljes költsége 500 ezer eurót tett ki.

A református templomban megtartott hálaadó ünnepi istentiszteleten Kassai Tímea lelképásztor köszöntötte a megjelenteket, majd Révész Tibor, a barsi egyházmegye esperese szolgált előimával és fohással.

Géresi Róbert püspök igehirdetésének alapjául a szabadulási könyörgő Dávid imádsága, a 17 Zsoltár 6, 7, 8 versei szolgáltak. Ennek alapján tette fel a kérdést a gyülekezeti közösségnek, hogy vannak-e találkozásai az Istennel. Majd azzal folytatta, mert ebből a személyes találkozásból indul el mindaz, ami Dávidnak az életét is meghatározta, elindította és egy útra vezeti. „Csodálatosan szól Dávid hitvallása: Isten kezébe akarja helyezni az életét, és mindazokét, akiket az Úr rábízott” – nyomatékosította a püspök.

„Őriz meg engem, mint szemed fényét” – idézte a zsoltár igéjét a püspök, majd feltette a kérdést, kire mondjuk ezt, hogy ő a szemünk fénye?, majd azzal válaszolt, a gyermekekre és az unokákra. Elmondta, hogy ennek az intézménynek az átadása kapcsán hálások lehetünk az Úrnak, hogy a szemünknek fényei vannak. Az igazi nagy kérdés a szűkebb régiókban, de az egész Kárpát-medencében is, illetve az egész népünknek az, hogy kik a szemünk fényei, akikre sajnos nagyon sokan tartanak igényt – jelentette ki Géresi Róbert, majd hozzátette: Elsősorban azért, hogy befolyásolják az életüket, s megváltoztassák a családok helyzetét. Ezt sikeresen is te-

szik – fűzte hozzá, s a felvetett gondolatsort tovább folytatva azt mondta, egy bölcsődei átadásánál teljesen jogos a szülők kérdése: rábízuk-e az Istenre a szemünk fényét.

Majd az ige alapján Dávidra helyezte a hangsúlyt utalt arra, hogy peremhelyzetből érkezik, de odaáll Góliáttal szemben és legyőzi a legyőzhetlent. „Isten általa tett csodát. Ebben az elbizonytalanodó világban, amikor úgy érezzük, hogy csak Isten védelmező szárnyai alatt tudunk menedéket találni, akkor tegyen bennünk csodát az Isten: itt Léván, Barsban, a gyönyörű barsi templomokban, a Felvidéken. De elhisszük-e mi magunk, hogy megtörténhetnek ezek a csodák?” – tette fel a kérdést ismét, majd kihangsúlyozta: ha Dávid nem hitte volna el, hogy legyőzi Góliátot, akkor nem veszi fel a parittyakövet. De elhitte, hogy Isten egy kicsike parittyakövel is csodát tud tenni.

„Itt vannak a közösségeink, a templomaink, a testvérközösségek, az intézményeink, a híveink, a presbiterok, gondnokok, gyülekezeti tagok. Testvéri közösségben vagyunk s nap, mint nap érezzük az Anyaország segítségét, támogatását, biztatását, hitét. Higgyük el, hogy Isten fel tud bennünket használni az ő csodáinak megvalósulásánál – hangsúlyozta a püspök, hozzátéve: A mi szemünk fényét helyezzük az Isten oltalmába. Csak így lesz előrejutás, megújulás, továbblépés. Higgyük el, Isten csodát tud tenni általunk. S legyen meg bennünk a hitnek, a reménységnek a teljessége, ereje és hatalma – mondta igehirdetése végén Géresi Róbert püspök.

Greza István miniszteri biztos, aki az elmúlt három év folyamán – néhány kivételtől eltekintve – személyesen részt vett a felvidéki református intézmények átadásán, köszöntőjének

elején hangsúlyozta, hogy egy bölcsőde nyitása nagy erőfeszítést követel olyan városban, mint Léva, ahol már szórványban és a nyelvhatáron élnek a magyarok.

„Felemelő érzése az immár hatodik esztendejébe lépő programnak, hogy amit lehet, megteszünk akkor is, hogyha most éppen a béke és a biztonság, valamint a mi ezeregyszáz éves megmaradásukat kérdőjelezzük meg. A megmaradáshoz pedig szükség van az áldozathozatalra is. S milyen jó, hogy itt a szórványban megtehetjük ezt, hiszen nekünk görcsösen kell ragaszkodni az Isten-haza-család alapértékekhez, illetve ahhoz, ami bennünket mindig megőrzött: a magyar anyanyelvhez és a magyar kultúrához” – nyomatékosította Grezsa István.

A Juhász Gyula Alapiskola tanulóinak műsora

Elmondta, hogy Léván nemcsak a magyar – magyar összefogás eredményéről beszélhetünk – a magyar kormány forrásaiból a Szlovákiai Református Keresztény Egyház és a helyi egyház közös fogott össze – hanem a világiak és az itteni szlovákok összefogásáról is. – Így rámutathatunk arra, hogy ez az óvodaprogram nemcsak az új magyar önépítésnek egy lépcsőfoka a 12 éves magyarországi nemzeti kormányzásnak, hanem arra is, hogy csak úgy tudunk túllépni a saját veszteségeink árnyékán, ha elfogadjuk, hogy a Kárpát-medencében a szlovákoknak, románoknak, szerbeknek, horvátoknak, magyaroknak és a ruszoknak egyformán otthon kell magukat érezniük.

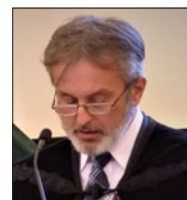

A gyülekezet énekkarának szolgálata

Beszéde végén megköszönte a Szlovákiai Református Keresztény Egyháznak, hogy nem csak pontosan építették meg az épületeket, végeztek szakszerűen, lélekkel teli munkát, hanem a magyarországi építetőköt is részesítették azokból a javakból, amely a magyarság gazdagságához hozzátartoznak a Kárpát-medencében.

„Azzal a lelkiütellet és reménységgel kívánok a lévaiaknak sok-sok örömteli pillanatot ebben az új bölcsődében, – ami a jövőben talán még óvodával is kiegészülne – hogy sose felejtjük el azt a gyakran idézett mondást: Nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem egyedül a cselekvő Isten dicsőségére történik minden ezen a világon” – fogalmazott Grezsa István kormánybiztos.

„Egy éve még azt láttuk, hogy véget ért egy álmunk. Pedig az utolsó pillanatig hitünk benne” – utalt beszédében a református gimnázium 2021-es bezárására Kassai Gyula lévai lelkipásztor, majd azzal folytatta, hogy ma pedig új kihívással nézünk szembe, amelyben Isten kegyelmét látjuk.

„Ahol szeretet és összefogás van, ott a fa újra kihajt, az ágak megelevenednek és nem fogynak el hajtásai. A friss hajtások mi vagyunk, akik itt élünk a Kárpát-medencében: mi magyarok és a velünk élő nemzetek mai nemzedéke. A hajtások pedig azok a lévai gyerekek, akiknek a szülei magyarul beszélnek vagy kötődnek a magyarsághoz és a lévaisághoz, s akik számára nem vagyunk idegenek. De lehetnek azok a gyerekek is, akiknek a szülei már nem beszélnek magyarul, de hozzánk kötik a gyökeket” – hangsúlyozta a lelkipásztor, azzal folytatva, hogy azoknak építettünk házat, akik beszélnek a szeretet nyelvét. Akik számára fontos a család, a közösség és a hit. Ezt a nyelvet hiszem, hogy még nagyon sokan beszélnek a városban. Hiszünk abban, hogy a mi kis szigetünk a reménység, a hit, az összetartozás szigete lesz. Akik ide betérnek, azok előtt megnyílik az út az igaz forráshoz, az evangélium által az örök élethez.

A reménység szigetén, a bölcsőde és közösségi nagyterem bejárati íve az égre mutat. Mindkettő hirdeti, hogy Isten kaput nyitott az emberek előtt. Aki belép ezeken a kapukon maga is egy forrásra talált Istenhez. S aki ezt a forrást megtalálja, az a másik számára is forrássá lehet: a nevelő a gyermekeknek, a gyermekek a nevelőknek” – jegyezte meg a lelkipásztor mintegy utalva a bölcsőde nevére, amely a Forrás nevet kapta.

Beszámolójában felidézte, hogy a bölcsőde építése egy régi épület bontásával indult el 2019 tavaszán, majd az alapozás után másfél év elteltével, 2020 novemberére készült el. Az elmúlt év szeptemberében feltöltötték az udvart és kiépítették a vízelvezetési rendszert. Közben zajlott a gyülekezeti központ kiépítése. A bölcsőde beruházásának teljes költsége meghaladja az 500 ezer eurót, amelyhez a gyülekezet saját forrásából eddig több mint 50 000 eurót fordított.

Az ünnepi istentisztelet végén a résztvevők átvonultak a Reménység szigetéhez, ahol a Juhász Gyula Alapiskola tanulói és pedagógusa kis műsorral kedveskedtek.

A Forrás bölcsődét Grezsa István miniszteri biztos, Géresi Róbert püspök, Kassai Gyula lelkipásztor szalagátvágással adta át, amelyet körbejárhattak a meghívott vendégek.

A huszonnégy férőhelyes Forrás bölcsőde két tágas, korszerűen berendezett terme a szükséges engedélykészerzése után, várhatóan néhány hét múlva nyitja meg kapuját a kicsik előtt. Az intézményhez konyha is tartozik.

A kiskoszmályi árvaház emlékére

90 éve, 1932. május 26-án volt a kiskoszmályi árvaház ünnepélyes megnyitója.

Marcelházán 1928. március 25-én, egy napsütött vasárnap délután – az eddigi gyakorlatnak megfelelően – a gyülekezet lelkészének, Nehézy Károlynak a parókiáján gyűltek össze bibliaórára a buzgóbb hitű egyháztagok.

Ezen a vasárnapon azt vitatták hogy hol található Jézus testi formában itt e földön. Hosszas eszmecsere után arra jutottak hogy Jézus mégis csak megtalálható, mert így van megírva: „*Aki a gyermekek közül egyet befogad, engem fogad be.*“ (Mk 9,37) Tehát valahányszor elhagyott kisgyermeket látunk, ezeknek alakjában maga Jézus jár test szerint itt a földön.

A lelkész felesége szólalt meg: „*En adok nekik szállást meg élelmet is!*“

„*En meg gondozom őket!*“ mondta az a felnőtt árva leány, aki már évek óta a lelkész családjánál van.

Ezzel megszületett az árvaház.

Nem volt nehéz megtalálni a zsidók királyát, rövid idő alatt kettőt is találtak a nélkülözés és nyomor kis királyaiból: a 7 éves Jancsit és az 5 éves Bözsit. Édesanyjuk pár éve meghalt, édesapjuk pedig világgá ment mit sem törődve a kicsikkel. A szinte teljesen vak öreganyjuk nagy nehézségek és rábeszélések árán vált meg tőlük. Kétszer is ment ki küldöttség a nyomortanyára, mire az öreg szüle „igent“ mondott.

Április 2-án végleg a lelkészlakra az árvaházba kerültek. Olyan szutykosak és az élőködőktől ellepve voltak, hogy nem a falu népes utcáján, hanem csak a „kertek alatt“ merték vezetni a két kis árvát.

A templom perselyéből is segélyezték őket. A bibliaórára járók gondozták az elhagyatottakat élelemmel, tüzelővel, ruhával és jó szóval. Naponként benéztek a hívek az árvaházba. Ruhát foltoztak, mostak rájuk. Küzdelmes idők voltak ameddig a két elhanyagolt gyermek megszokta a tisztaságnak legelőlemibb dolgait.

Múltak a hónapok. Az árvaház megnyitásáról tudomást szereztek távolabb lakó lelki testvérek is. Mire eljött a tél, a lévaiak egy kis apátlan-anyátlan árvával kopogtattak be. Szélid, kedves fiúcska volt a jövevény. A kis Bözsi gyermeki együgyűséggel „kezit csókolom“-mal köszöntötte... Nehéz volt ezt végignézni... Az árvákkal nem így szoktak bánni...

1928 szeptemberében már Jancsi és Bözsi is iskolába járt.

Gyorsan beállt a tél. Az 1929-es esztendő szibériai hideggel köszöntött be. Jött a hír, hogy az egyik közeli községben egy szegény napszámos ember alig bírja már a küszködést 5 apró anyátlan gyermekével. Egyet egy helybeli házaspár már örökbe is fogadott. Néhány nap múlva indult egy szánkó, hogy a gyermekek közül legalább kettőt elhozzon. Egy kisebb faláda dunnával bélelve volt a biztosíték, hogy a csöppségek az úton meg ne fagyjanak. Odaértek. A kis házikóban szénézni sem mertek... Füst, piszok, fekete falak mindenütt. A két kicsi gyorsan bekerült a ládába, a láda tetejére nagy kendő, pokróc. Irány haza! A dunna melege hamar elaltatta a kicsiket, csak Marcelháza előtt ébresztette fel őket az éhség. Sírásuk messzire hallatszott, a járókelők azt hitték, hogy kismalacokat hoznak...

Megérkezésük után szemrevételezték az új jövevényeket. Sajnos a gyanú beigazolódott. A 15 hónapos kisebbik fiúcska fején több volt a tetű mint a hajsza. A nyírógép alig-alig vitte a ritka hajcskát. A megfeketedett ingüket úgy kellett levágni

róluk, mivel gomb híján végérvényesen rájuk volt varrva. Az egyik ingben még a tűt is bennefelejtették, isteni csoda, hogy a megrozsdásodott tű fel nem sebezte a fiú testét! A ruhákat azonnal elégették. A kis Ferkó még fürdés közben sem engedte el a mákos kalácsot. Azonban hiába voltak kétszer-háromszor is egymás után megfürdetve, a savanyú füst szag, melyet magukkal hoztak megülte a lakást 2-3 napig is...

A kis Ferkó lett az árvaház kedvence. Hosszú ideig maradt pólyában, annyira gyenge volt.

1929 áprilisában megkezdődött a lelkészlak-árvaház lebontása a rendkívül rossz állapota miatt. Egy új, modern lakást terveztek a helyére. Költöznie kellett az árvaháznak is. Az egyik jólelkű presbiter csekélyke összegért adta oda az árvaháznak 2 szoba-konyhából álló lakását.

A kis közösség ekkor már 8 gyermekből állt, és a gondozó mellé egy másik gondozót is fel kellett venni. Az egyik főzött, mosott, a másik a gyermekek körül volt.

A háztartás önállósulásával megkezdődött a nagyobb fokú adakozás is. Főként élelmiszerre volt szükség. A jókedvű adakozók rendszeresen gondoskodtak erről. Az egyik helybeli

A Kiskoszmályi árvaház épülete

mészáros pedig minden vasárnapra adott 1-2 kg. húst is.

Közben a bibliakör komoly tagjai saját tulajdonuk gyanánt fogadták el az árvaházat. Kötelezettséget vállaltak, hogyha az árvaház bármely oknál fogva feloszlana, az árvákat nem bocsátják szét a nagyvilágba, hanem saját házukba veszik őket.

Ha pedig az adományok fogyatkoznának el, akkor az utolsójukat is megosztják az árvákkal, s csak akkor engedik koplalni őket, amikor már saját maguk is koplalnak...Ezen megállapításukat a marcelházaiakon kívül magukévá tették úgy a lévai, mint a felsőszeli testvérek is.

A gondozói állást önkéntesen fizetés nélkül végezték, öregségükben vagy munkaképtelenségük esetén ők is az árvaházban találnak majd szeretetteljes otthont.

A gyermek felvételénél az egyetlen szempont, hogy nyomorban, piszokban, elhagyatottságban van-e a gyermek. Nem számít, hogy árva vagy félárva, törvénytelen vagy törvénytelen, vagy, hogy milyen vallású és nemzetiségű.

Nehézy Károly alapító lelkész 1930. március 3-án új állomáshelyére költözött. Az igazgatás azonban megmaradt a távozó lelkész kezében. Sokszor mondta azt a lelkész megsimogatva egy-egy gyermek arcát: „*Te is ott feküdnél már régen a csendes temetőben, ha Isten ide nem vezérelt volna hozzánk!*“

Ekkor már a két gondozó felügyelete alatt 14 árva volt az árvaházban.

Ebben az időben kezdett előtérbe nyomulni az az óhaj, hogy véglegesen telepedjen le valahol az árvaház. Egy központi épületben gondolkodtak, ahol az árvaházon kívül még lenne diakónus és diakóniai képzés, bibliai körök és tanfolyamok, konferenciák, iratterjesztés, misszionáriusok kiküldése, tehetetlen aggokról való gondoskodás. Lehetővé tenni a magányos emberek számára, hogy öregségük napjait biblia szellemű környezetben tölthessék el.

Azonban nagyobb épület nélkül ennek megvalósulását még csak elképzelni sem lehetett. Hogy pedig közös pénzen való ingatlanszerzésnek jogi akadálya ne legyen, az árvaház fenntartói összeállították a Béthel egyesület alapszabályait, amit a Pozsonyi Országos Hivatal jóvá is hagyott 1931 májusában. Az egyesület elnöke Nehézy Károly alapító lelkész lett.

Most már még buzgóbban indult meg a keresés alkalmas telek és épület után. Pénz nem volt, csak buzgó imádkozás, melyben rendszeresen részt vettek az árvaházi gyermekek is. Nagy volt a meglepetés, amikor váratlan helyről jött a segítség. 1931. június 30-án a Barsi Ref. Egyházmegye közgyűlése 30.000 koronát szavazott meg az árvaháznak. Július 2-án már meg is kötötték a szerződést, mely szerint a Béthel egyesület megvette a Léva melletti Kiskoszmály községben lévő egy emeletes, 18 szobás, volt grófi kastélyt az árvaház céljaira 950 négyszögöl nagyságú telken.

1931. július 23-án csütörtökön megtörténik az elköltözés Marcelházáról három nagy teherautón. Az utolsó napokban a marcelházaiak erejükön felül adakoztak. Egy gondozó nem győzte csak írni és elrakni a sok adományt. Nagy nehezen minden felfért... Tyúkok, malacok, libák, sőt még az ajándékba kapott tehén is! Ekkor már 20 árva, három gondozó, és egy agg nő tartozott az árvaház kötelékébe.

Az egyik gondozó, Rebekka, többek közt így ír levelében 1931. július 23-án:

„Reggel fél ötkor már tele volt a marcelházi parókia udvara. Mindenki sírva jött búcsúzni. Még kezet sem tudtam fogni velük, mert lekéstük volna a vonatot.

Hála legyen a Mindenhatónak, hogy megőrzött az úton. A hurcolkodás jól sikerült, nem tört össze semmi. A gyermekek egészségesek és nagyon boldogok. Én vonaton jöttem 14 gyermekkel. A kalauzok a legnagyobb figyelemmel és szeretettel segítettek az átszállásoknál.

A nagykoszmályi állomáson egy ember várt ránk. Ő vezetett el Kiskoszmályig. Az úton lassan haladtunk a kicsikkel, egy hűvös-árnyas helyen meg is pihentünk. A Garamon csónakkal keltünk át.

A faluba beérve már lehetett hallani a kiáltozást: Jönnek az árvák! Jönnek az árvák! Pár perc alatt benépesedett az utca. Mi az út közepén mentünk kettes sorba. Meleg szeretettel vártak ránk az új árvaház épületében. A gyermekekkel elénekeltük a 105. zsoltárt.

Délután fél kettőkor érkezett meg a három nagy teherautó.

Még a költözés előtt felmerült a kérdés vajon életképes lesz-e az árvaház az új helyén! Fogják-e úgy támogatni, mint Marcelházán? Isten azonban hatalmas bizonyosságot tett az árvaház mellett! Az egész Barsi Egyházmegye nem remélt meleg szeretettel karolta fel az árvaház ügyét a lelkészek és tanítók kezdeményezésére.

A költözés utáni hónapban megalakult Barsban a lelkészek és tanítók baráti köre, mely minden hónap második szerdáján

a koszmályi árvaházban tartja értekezletét, ahol megbeszélésre kerülnek az árvaház ügyei.

A helybéli asszonyok megbeszélték, hogy melyik héten kik fogják a mosást végezni az árvaházban. Az ily módon felszabaduló pénzt vízvezetékre és fürdőszoba kialakítására fordították. A férfiak ingyen fuvarozták a téli tüzelőt és a sok kavicst, hogy az udvar sármentes legyen.

Az árvaház fenntartói elindították a „Hajnal” című külmisziói folyóiratot, melyben helyet szorítanak az árvaház eseményeinek is.

Közben a gondozott gyermekek száma állandóan nő, s velük együtt a gondozók gondja is. A gondozók lelkiületére világot vet a következő levélrészlet:

„A napokban Rózsikát meglátogatta a nincstelen édesanyja. Rózsikát ölelte-csókolta, nem bírta letenni. Reszketett mindene, mikor el akart válni tőle. Félve kérdezte, hogy szívesen vesszük-e, hogy ő eljöjjon megnézni a kicsit. Könnyörgött, hogy szeressük az ő gyermekét.

Később Jani apja jött. Se szólni, se köszönni nem tudott, csak sírt. Nagy sokára tudta csak elmondani, hogy kicsoda is ő. Mikor Jani bejött, a nyakába ugrott, és sírtak mind a ketten három órán keresztül. Aztán az apa elbúcsúzott, mert vissza kellett indulnia.

Arra gondoltam, hogyha egy földi ember így tudja szeretni gyermekét, akkor Jézus, aki életét adta értünk, mennyire szerethet bennünket! Milyen drága kincsei lehetnek ezek a gyermekek Jézusnak! És milyen nagy kegyelem ez nekünk, hogy Ő a szereteteit ránk bízta! Jaj nekünk, ha nem végezzük szeretettel és teljes alázatossággal a munkánkat!”

1931 novemberében útnak indult az árvaház utazó titkára egy komáromi leány személyében, aki hónapokon keresztül

A Kiskoszmályi árvaház lakói

gondozói tisztet töltött be az árvaházban. Célja többek közt az árvaház megismertetése távolabbi gyülekezetekben, ill. gyűjtések szervezése.

1932. május 26-án történt az árvaház ünnepélyes felavatása.

Ekkor már 34 árváról, 1 agg nőről, 5 gondozóról, 1 utazó titkárról minden tekintetben az árvaház gondoskodik. Ugyanakkor anyagi tekintetben rendszeres támogatást kap 3 gyermek, 1 férfi, 1 agg házaspár, 1 állandóan ágyban fekvő beteg leány.

- folytatás a következő számban -

Mente Róbert, pozbai gondnok
a barsi egyházmegye világi főjegyzője

„István, a Szegedi”

450 éve hunyt el a török hódoltságban élők reformátora

Alföld reformátora, a kun nemzet-ségből származó Szegedi Kis István, Szegeden született 1505-ben – így vezeti be életrajzírója és portréjának az elkészítője, Skarica Máté a nagy életművet.

Bécsi és krakkói tanulmányai után, ahol nagyszerű latin tudásra tett szert, Gyulán tanítói állást vállalt, mert Wittenberg vonzotta, de ahhoz pénzre volt szüksége.

„Luthert meg Fülöpöt” [Melanchton] hallgatva szánta el magát a reformátori pályára. Mint tanár és lelkes, példás kintartással, az élet tudományával és egy nagy adag hivatásszeretettel telepedett le Csanádon. A katonai hatalmat ezen a vidéken Perusits Gáspár, a nagyváradi püspök sógora gyakorolta, aki fegyvereivel kegyetlenül megrohanta a reformátort, vagyonát elkobozta, aminek része volt 200 könyv, majd arcul verték, patkós csizmával megtaposták, és a rajta lévő öltözetrel kidobták a városból, mint egy kutyát. A reformátor egész életében nem a sebeit, hanem könyveit fájlalta, amiből mindig erőt merített és megalapozta a hitvédelmet népe körében.

1545-ben már Cegléden találjuk, ahol először lelkészként szolgált, de mivel a zsigereibe volt kódolva a tanítás, engedélyt kapott ez előjáráságtól a gyermekek hitbéli vezetésére is.

Innen, a reformációt támogató gróf Perovics Péter elszólította Temesvárra, szó szerint gazdag rókaprémbe öltöztetve, de utódja a híres katona, a vakbuzgó Losonczy István elűzte a városból.

Először Mezőtúron, majd miután a török elfoglalta, Békésen talált menedéket, ahol a katonák mindenéből kifosztották, és maga is nehezen szabadult. Újból semmit sem siratott annyira, mint a könyveit, amit olyan nagy gonddal és erőn felül gyűjtött össze a két külföldi útja során.

Elhagyva ezt a vidéket, a Dunántúlra költözött, Tolnán vállalt iskola-igazgatói, ahol ebben az időben Sztáray Mihály püspök lelkészkedett, aki 120 gyülekezetet alapított egyszerű metódusokkal: énekszóba közölte az örömhírt az élő Jézus Krisztusról és színdarabokban népszerűsítette a bibliai történeteket.

Sztáray Mihály püspök Szegedi Kis Istvánt Laskón lelkésszé szentelte, kis idő múlva pedig Baranya püspökévé választották a gyülekezetek. Kálmáncsán lelkészi hivatalt vállalt és itt érte élete legnagyobb nyomorúsága. 1561 újév

napján igehirdetéssel szolgált a gyülekezetben, ahol a keresztnévek választásának fontosságáról beszélt. Jézus névadása ünnepén megemléltette, hogy sok magyar nő keresztnév pogány eredetű, például a Borbála, ami barbárt jelent, vagy az Orsolya, melynek jelentése nőstény medve. Végül prédikációját így zárta: „Szükség azért tudnia a keresztyén szülőknek, hogy mi a gyermek neve, illő elmélkedni a keresztyén nevezet felől. Ha más nem, nevezetünk kényszerítsen minket Isten szerint való életre.”

Semmi rosszra nem gondolt, mégis a templompadban ott ült Fúria Albert tőzser felesége, Orsolya, aki úgy vélte, hogy

a prédikátor őt akarta megszégyeníteni, amikor megemléltette az Orsolya nevet. A férj koholt vádak alapján feljelentette a törököknél.

A kaposvári vajda nagypéntek ünnepén erőszakkal rárontott a gyülekezeti közösségre Kálmáncsán, és elhajtotta a gyülekezet tagjait, Szegedivel együtt egészen Pécsre, Mohamed béghez. A bég azonnal kémkedéssel vádolta Szegedi Kis Istvánt, aki a magyar várakban lakó katonák között nagy hévvel hirdette Isten Igéjét. A pogány bég így szólt: „Te pap miért szoktál vakmerően és eb módjára minden szomszédos várba [...] szétfutkosni?” Erre Szegedi ezt válaszolta: „Nekünk, akik innen vízzel, onnan tűzzel vagyunk körülvéve még ha nem is akarjuk, akkor is oda kell elmennünk, ahová kényszerítenek bennünket.” Ezen szavak hallatára a zsarnok pogány azonnal börtönébe vetette.

A kálmáncsaiak ajándékokkal, könyörgéssel, pénzzel, katonai sisakokkal

és páncélokval próbálták megnyerni a pogány kegyeit, de hasztalanul. Főleg miután a török kegyeltjei beidéztek Fúria Albertet, aki a vádló volt Szegedivel szemben és titokban azt tanácsolta: „Oktalan dolog volna ilyen nagy zsákmányt meggondolatlanul elbocsátani, akinek a kiváltásáért akár 1000 forintot is fizetnének.” Erre a török még szennye-sebb bajai börtönébe vitette Szegedi Kis Istvánt, ahol megkorbácsolták és fémholt-ra verték.

1562-ben, amikor már szélesebb körben elterjedt Szegedi Kis István kegyetlen sánylódásának a híre, Debrecenből Méliusz Juhász Péter, Nagyváradról Czeglédi György, és Fegyverneki Balázs, az erdélyi fejedelem megbízottja egy kristályserleggel érkeztek a pogányok udvarába, hogy előmozdítsák a tudós reformátor kiszabadítását, de reménytelennek tűnt a helyzet. Ekkor már Szegedi Szolnok városának főterén Magyar Hasszan házában raboskodva prédikált bilincsbe verve a keresztyén szabadságról Jézus Krisztusban. Megsebzett testtel, de töretlen hittel vallotta: „SZABAD!”

Élőhitű prédikációját Szolnok főterén egy alkalommal hallotta Mező Ferencné, akinek lelkében ott égett a vágy kiszabadítani a reformátort. A vajdó édesanya miközben életet adott László fiúknak, belehalt a szülésbe. De végrendeletében ott szerepelt felesége legnagyobb óhaja: „Kérem az én szeretett uramat, iparkodjék kieszközölni annak a szolnoki papnak a szabadságát... Azóta, hogy láttam a láncokban szenvedni, a lelkem folyvást kínoztatik. Kedves lesz Isten előtt, ha sokak kívánságát megteszi... Aztán kérem, hozza magával Kevibe [Ráckevebe] prédikátornak...”

Feleségéért, Ilonáért ez a kemény és önfejlő gazdag kereskedő el kezdett cselekedni. Először is kezességet vállalt a rabért 1200 forintért. Szegedi szabad és a váltságdíj ismert. Debrecenből 400 forint gyűlt össze, a környékbéli városok 800 forintra tornázták fel az összeget, a fennmaradó összeget Mező Ferenc hozzá tette. A két kiló aranyat azonban nem pénz formájában, hanem sisakok, páncélok, mellvérték formájában kellett kifizetni, amit akkor Németországból szereztek be.

Végük sikerült. Szegedi Ráckeven, megmentőjénél talált menedéket, és ott halt meg 1572-ben. Kálvin szellemű reformációnak volt híve és terjesztője. Egész könyvtárra való művet írt össze, a

legismertebb Az igazismeret rendszerezése, amit először Bázélban adtak ki. A prédikációs művei közül szép és értékes a Táblázatos elemzések címmel megjelent műve, de nagyon olvasmányos módon megírta a pápák történetét is. A kor szörnyűségeiről is írt. Tőle tudunk arról, hogy a törökök bizony sok esetben rabul ejtették a magyar gyermekeket, és csak a hit ereje által vigasztalódott népünk. Szegedi siralmának a vége a könyörgő bűnvallás: „Vess véget Uram immár büntetésünknek, Fordítsd szemeidet reánk kegyességben.”

Ellenfeleivel szemben élete végén gyakorolta a keresztyén megbocsátást, amikor Peruiz vajda Ráckévebe látogatott. Ő nyíltan kimondta, hogy igazán csak ők ketten tudnak a kegyetlenkedésekről, de Szegedi leinti még a perlekedő idős asszonyt is, kezét nyújtja, sőt még egy ajándékot is vitt rabtartójának: gránátalma formájú sisakdísz.

Szegedi Kis István hat szép gyülekezeti éneket szerzett, amiből kettő szerepel ma is énekeskönyvünkben. Az egyik a 314. dicséret: „Jézus születél idvességünkre” a másik pedig a 368. dicséret:

„Jövel, Szentlélek Isten...” Kálvin genfi utódja, Béza Tódor is úgy szólt róla, mint „a reformáció örök emlékezetre méltó bajnokáról.”

Jeltelen sírban nyugszik a ráckevei temetőben és a lelkipásztor, aki temette, Skarica Máté epitáfiumának utolsó két verssorában így vési saját és társai emlékezetébe a tudós reformátor életét: „A Krisztusnak igaz követője megőrzi híven Emléked, te serény s hű katonája néki!” Tegyük így mi is a boldog feltámadás reménysége alatt!

Buza Zsolt

Mielőtt végleg megnémulnánk ... (Az európai csődeljárás előtt)

Háború van. Most is. Sokan úgy tartják, hogy nem volt két világháború, mert az elmúlt 120 esztendő folyamatos háborúskodás időszaka volt néhány békésebb hónappal, és az a kettő csak kiterjedtebb és kiélezettebb volt a többinél. Ám a két nagy katonai szövetség (antant és központi hatalmak) létrejötte óta az akkori ellentétek inkább csak fokozódtak. Az igazi okok valójában nem vallási, nemzeti, faji vagy ideológiai eredetűek, ezek csak jó ürügyek arra, hogy begyűjthassák a háborús gépezet motorját, és legyalulják a közvélemény józan értékítéletét. Valószínűleg már az ősember sem azért támadta meg a szomszédos törzset, mert azok másfajta bálványokat állítottak a tűz mellé, hanem sokkal inkább a zsákmány, a megszerezhető eszközök, élelemkészletek, elrabolható asszonyok vagy szolgák motiválták. Aztán a következő háborút már mindezek visszaszerzésének jelszavával vívták a korábban kifosztottak vagy azok utódai a bosszú és visszavétel indulatával, de egy újabb szerzés és birtoklás hasznának érdekében.

Amikor a valódi okokat és felbujtókat keressük, akkor ne a királygyilkos vagy toronyrobbantó merénylők alapján ítélkezzünk. Ők legfeljebb csak febérelhető vagy rászédhető elvakult fanatikusok, akik sokszor azt sem tudják meg, hogy igazából kik adták a pénzt, paripát és fegyvert. Csak az érdekek mentén jutunk el a gyökerekhez: hogy kinek, kiknek, milyen érdekcsoportnak van belőle haszna.

Évezredek óta és napjainkban is a szerzés, a birtoklás, a haszon és a nyereség, vagyis a terület, a nyersanyag- és energiaforrások valamint a piac elfoglalása és használati joga a cél, vagyis a HA-

TALOM GYAKORLÁSA területek, népek és eszközök felett. Minden más csak pohintés, szemfényvesztés és ámítás. Napjainkban ezt a rafinált hazudozást így nevezik: „tömegtájékoztatás”.

A világhódító Nagy Sándor az egyiptomi papokkal Isten fiává avattatta magát, hogy hatalmát legitimálja, pedig csak a kelet-nyugati kereskedelmi útvonalat

akarta birtokolni, annak hasznát az elejétől a végpontjáig lefoglalni. Ehhez a köznép előtt azt hirdette, hogy meg kell büntetni a perzsákat a kétszáz évvel korábbi görögországi hadjáratuk miatt, másrészt Arisztotelésznek azt az eszméjét használta igazolásul (a műveltebb réteg számára), hogy a görög kultúra magasabb rendű, ezért ezt kell elterjeszteni az egész világon.

Vérbosszú és misszió! – ez mindig jól bevált propagandatéma a gyarló és esendő emberek számára. (Amint manapság a demokratizálást és békefenntartást lehet eladni.)

Ami a világhódítás számára újdonságnak számít a huszadik század elejétől fogva, hogy már nem egyes országok, hanem katonai és gazdasági szövetségek állnak egymással szemben. Elvenni a

másiktól a gyarmatokat, majd arra kényszeríteni, hogy önként behódolva engedje át területét a nagyok befektetései számára, adják fel saját termelésüket, és vásárolják a megszállók által kínált termékeket, szolgáltatásokat.

Ebben már felismerhetőek a globalizációs célok és a multinacionális cégek szándékai. Aki nem hódol be, azt nem fegyverekkel, hanem gazdaságilag teszik tönkre, eladósítják, szankciókkal sújtják, elvágják a piacait, energiaforrásait, nem kap meg fontos nyersanyagokat.

Hogy tehetik ezt meg velünk? – kérdik a gyermeteg balekok.

Nagyon egyszerű! Nem véletlenül és nem felkészületlenül zajlik ez a világhódító emberiség ellenes leigázás. Ezek az erők már 240 éve is ott működtek a francia forradalomnak nevezett tömeggyilkosság mögött. A TRÓNOK ÉS OLTÁROK LE-

DÖNTÉSÉT tűzték ki célul, vagyis a területet birtokló nemesség és nemzeti hatalom valamint a lelki útmutatást szolgáló egyház felszámolását. Mi sem látványosabb leleplezése a „forradalmi” hazugságnak, mintsem a király, nemesség és a papság legyilkolása után egy császár trónra ültetése. Napóleon pedig megkapta feladatát: Oroszország megszerzését! Ennek lett volna következő lépése az orosz nyersanyag és piac fölötti uralom megszerzésében a cári család és ortodox egyház felszámolása.

Beletört a bicskájuk.

Azóta megváltozott a stratégia. Először a szabadelvűség (liberalizmus) meghirdetésével visszaélve az isteni világképtől akarták megszabadítani a világot. Először csak megcsonkítani az egyház

befolyási hatókörét, kizárni a közéletből, közben az oktatásban a tudományosság ürügyével az ateista eszméket propagálták. S ha nincs egységes világkép, akkor az élet minden területét „liberalizálni” kell. A művészi szabadság hiedelmei szültek olyan irányzatokat, amelyeknek sem a művészethez, sem az emberi lélekhöz nincs köze, de ez is a társadalom egységének megbontását és lezüllesztését szolgálta, mert az emberi alapértékeit vesztett társadalom (illetve ez már csőcselék) könnyen az üzleti érdekek befolyása alá vonható. Csakis az evilági élvezetekre koncentrálna a szabad vállalkozás, a szabad piac, a szabad terjeszkedés jegyében ismét szükség lett volna az orosz területekre, de azt meg kell szerezni. Kétszer is Németország kapta feladatul ennek a piszkos munkának az elvégzését, közben Lenin és Trockij felkészítése és kiképzése révén a „szocialista forradalom” jelszavával a jámbor birként műveletlenségben tartott orosz tömegekre bízták az egyház és a nemesség eltakarítását. Csakhogy a bankrablóból kommunista vezérré avanzsált Sztálin beleköpött a világhódítók levesébe, amikor egyéni ambíciói jegyében magához ragadta a hatalmat. Ismerős ennek az istentelen időszaknak kelet-európai dorbézolása. Ám a nyugat még mindig Marx és Lenin elfogadásának tévedésében él, holott ezek sem voltak kisebb gazemberek Adolf Hitlernél. Ugyanakkor Oroszországot még mindig a sztálini Szovjetunióval mossák össze szándékosan. A megtévesztő propagandának sötét szerepvállalása nem véletlen.

Sorolhatnánk az összefüggéseket. Oroszországot sikerült lépre csalniuk, addig-addig provokálva, körülveve határai mentén mindenütt katonai támaszpontokkal, hogy végül testvérháborút kezdjen a nyugati érdekeket céda módjára

ra kiszolgáló Ukrajna ellen. Nincs mentesség! Nincs igazságos háború, még ha elkerülhetetlennek tűnik is. Ez a háború is bűn: mert pusztítással és gyilkolással jár. De láthatjuk, hogy az ilyen háborút, ha például amit az amerikai hadsereg folytat, azt a moslékmédia által el lehet fogadtatni békefenntartásként, demokratizálásként, segítségnyújtásként. Pedig azok is embertelen gyilkos pusztítások voltak. Hiszen csak Irakban közel egymillió embert öltek meg az amerikai megszállás kezdete óta. Ez is háborús bűn, és tömeggyilkosság!

S ha visszatérünk a gyökerekhez:

Vajon kinek jó az, hogy az emberiség évente közel kétezer milliárd dollárt költ fegyverkezésre, hadseregre, háborúkra. Ebből majdnem a felét, 800 milliárdot az USA. Az ő érdekük és felelősségük ebben a pusztításban a legnagyobb! Az emberiség egyötödét kitevő Kína is csak a világ összkiadásának 12 százalékát költi hadseregére. És a legnagyobb területű Oroszország csupán az amerikaiak egytizedét. Olyan csapda ez, amiből a háborúkban leginkább érdekelt, és magát a világ csendőrének és urának tartó USA már nem is tud szabadulni. Gazdasága ezer szállal kötődik a hadseregre, és teljesítménye immár száz év óta csakis a háborúktól függ. Minden békeidő gazdasági válsággal fenyegetett. Akár demokrata, akár republikánus, de mindegyik elnöknek indítania kell egy háborút, különben nem kap elegendő anyagi támogatást a befektetőktől és bankoktól arra, hogy megválasszák, mert hatalmas pénz kell ahhoz, hogy minden tömegtájékoztató eszközben ugyanazt a mákonyos hazugságot etessék a köznéppel a kampányban. Hiszen rémisztő gattetteket kell ködbe burkolniuk, és demokráciaként elfogadtatniuk azt, ami nem közvé-

mény, hanem a néppel elhitetett illúziók megnyilvánulása. Ebben még a hollywoodi álomgyár is szerepet kap, amikor az amerikai zászlót a szabadság és béke jelképeként mutatják fel. Ha pedig valaki mögött elegendő milliárd dollár sorakozik fel, akkor akár egy magatehetetlen elmekörtani esetet is elnökké avanszállhatnak. Ugyanis az ottani elnöki rendszerbe minden garanciát beépítettek arra az esetre, hogy ne hozhasson önkényes döntéseket és ne ragadhasa magához egyedül a hatalmat, de egyúttal az is garantált, hogy semmi önálló döntést ne hozhasson, és ne tehessen mást, mint amit a szponzoráló háttér megkövetel. Csak azt a szerepet játszhatja el, amit megírnak vagy megengednek számára. Aki pedig ez alól ki akar bújni, az úgy jár, mint Kenedy. Vele példát statuáltak, s amikor a testvére ezt nem értette, akkor megismételték a figyelmeztetést. Elnökök, kormányok lépnek színre vagy buknak meg a gazdasági nagykuttyák egyetlen vakkatására. Persze ezek a felemelkedések és bukások hosszadalmasak, hogy sok fegyver és lőszer fogyjon, ami a gyártók és forgalmazók hasznát növeli, és nagy legyen a pusztítás, mert az újjáépítést is ugyanazok a bankok finanszírozzák nem kis kamathasszonnal.

Szóval most eldönthetjük, hogy ezt a demokráciának nevezett bábszínházat vagy pedig a keresztény Európa helyreállítását akarjuk választani. Ebben a háborús csődhelyzetben viszont egyre kisebb lesz az esélye annak, hogy erről Európának módja lesz döntenie.

Szabad emberi lényként viszont soha nem adhatjuk fel, akár az egész úniós úthenger ellenében is embernek megmaradni ebben az embertelenségben!

Mihályi Molnár László

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „Azért igen magatokra, hogy szeressétek az, a ti Isteneteket! (Józsué 23:..)
2. „És mondék: Én Istenem, és átallok felemelni, én Istenem, az én te hozzád, mert a mi álnokságaink fejük fölött és a mi vétkeink az égig nevedtek!” (Ezsdrás 9:..)
3. „Mondjátok a között: Az Úr uralkodik; a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal.” (Zsoltárok 96:..)
4. „Ímé, nem oly rövid az Úr, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly az ő füle, hogy meg nem hallgathatna;” (Ézsaiás 59:..)
5. „Ne törj be népem kapuján napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő nyomorúsága napján;” (Abdiás 1:..)
6. „Abban meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és nékem tanítványaim.” (János ev. 15:..)
7. „Úgy van; hitetlenség miatt ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, félj;” (Rómabeliekhez 11:..)
8. „És valamit, lélekből cselekedjétek, mint az és nem embereknek;” (Kolossé 3:..)
9. „Hasonlóképpen Krisztus sem maga meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így hozzá: Én Fiam vagy te, ma szűltelek téged.” (Zsidókhoz 5:..)
10. „Nem el az ígérettel az Úr, mint némelyek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Péter 3:..)

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsóimihályi. Megfejtéseiket **2022. június 15-ig** lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., 076 74 Drahnov**, vagy e-mail-ben a **refujasg.csoma@gmail.com** címre.

Felhívjuk a megfejtést beküldők kedves figyelmét, hogy a megfejtés és nevük beküldésével egyúttal hozzájárulnak az adataik (név és lakhely) megjelentetéséhez a Református Újságban!

Megfejtők: POZSONYI E.M.: Családi Irén, Beke Sarolta – Nagymegyer; özv. Sándor Józsefné, özv. Szloboda Anna – Réte; Mackó Zsuzsanna – Dolná Streda; Halák Rozália – Pozsony; KOMÁROMI E.M.: özv. Varga Béláné, Botka Alexandra, Szigeti Zsuzsanna – Bátorkeszi; Kacz Mária, Baranyai Margit – Marcelháza; Ribarics Márta – Komárom; Németh Irén – Kamocsa; Császár Vilma – Deáki; Farkas Irma – Negyed; Fülöp Gulyás Erzsébet – Párkány; Harčár Tímea – Pány; BARS E.M.: Szalay Ferencné, özv. Demény Lajosné – Fél; Németh Erzsébet – Nyírágós; Klincsek Ferencné – Kőhídgymarmat; Császár Viola – Töhöl; Pásztor Zsófia – Zselíz; özv. Bertók Istvánné – Barsvárad; Fülöp Gizella – Barsbaracska; GÖMÖRI E.M.: Faragó Irén, Harmac; Schiller Mária, Tornaia; Jakab Edit, Jéne; ABAÚJ-TORNAI E.M.: Metti Ferencné, özv. Pataky Zoltánné – Migléc; Csáji István – Nagyida; özv. Végvári Zoltánné – Perény; Matesz Viktória, Dringus Júlia, Kovács Andrea, Juhás András, Juhás Zsuzsanna – Csécs; özv. Szabó Gyuláné – Lucska; ing. Damko Valéria, özv. Kövesdi Jánosné – Reste; özv. Komjáty Istvánné, Kerekes Béláné – Felsőlán; Szaniszló Judit – Szeszta; Kovács Zoltánné – Rozsnyó; Szanko Mónika – Berzéte; ZEMPLÉNI E.M.: Kasko János, Jártas Lászlóné – Újhely; Csernyánszky Erzsébet – Imreg; Kiss Erzsébet – Nagykövesd; Rácz Júlia – Kisgérés; Kiss Magdaléna, Mladanec Irén, Rácz Erzsébet – Bodrogszerdahely; Rigó Katalin, Egri Klára, özv. Rácz Sándorné, özv. Gerenyi Lászlóné – Örös; Máté Etela – Kiskövesd; özv. Oláh Istvánné – Hardicsa; Czető Pál – Bély; Zelvay Béla – Szürnyeg; Gönczy Júlia – Bacska; UNGI E.M.: özv. Molnár Sándorné, özv. Csicséri Józsefné – Kisrácsa; Papp Sándor – Kaposkelecseny; özv. Ladányi Lászlóné – Deregnő; Dupály Csilla – Abara; Géczy Csabáné – Nagykapos;

JUTALMAZOTTAK: özv. Szloboda Anna – Réte, Harčár Tímea – Pány, Fülöp Gizella – Barsbaracska, Jakab Edit – Jéne, Kovács Andrea – Csécs, Kiss Magdaléna – Bodrogszerdahely, Papp Sándor – Kaposkelecseny

Könyvajánló: MI IS ILYENEK VOLTUNK

Sokan várták Fábíán Tibor Ilyenek voltunk című könyvének újabb kiadását, hiszen a 2020-ban megjelent kötet, pár hónap leforgása alatt az utolsó példányig elfogyott. A baróti Tortoma Kiadó tavaszi könyvújdonságként jelentette meg a szerző népszerű tárcanovelláit, melyek a nyolcvanas évekbe röptének vissza, egy kisfiú szemén keresztül. Somogyi Noémi könyvajánlója.

Nem egyszerű vállalkozás olyan könyvről írni ajánlót, amely annyira megérinti az embert, hogy még az újrалаpozgatáskor is valami elszorul odabent, és hirtelen homályossá válik a látása, pedig az orrán ül a szemüveg. Ehhez talán az is hozzájárul, hogy a szerző és e sorok írója ugyanazt a korosztályt képviseli. Azt, amelyik a hetvenes-nyolcvanas években élte a gyermekkorát a mai technikai újdonságok ismerete, a már természetessé vált információáradat és árubőség nélkül. A kötet írója Erdélyben, egy kis faluban – én Magyarországon, a fővárosban voltam gyerek. Szerényebb körülmények között éltünk, de sokkal elégedettebben és boldogabban, mint a mai gyerekek, akik előtt a nap huszonnégy órájában minden létező felületen, két kézzel húzzák a „mid lehetne még” mesterséges édesítőszertbe mártott százszínű madzagjait. Mi még készítettünk faágból és dugóból horgászbótot, még csodák palotájának láttuk a cukrászdát, megbecsültük, ha kevés ajándékot kaptunk is, felnéztünk a tanítóinkra, ismertük a szomszédainkat, és nem estünk kétségbe, ha áramszünet miatt sötétbe borult az utca.

Fábíán Tibor újságíró, publicista, református lelkész Ilyenek voltunk című

könyvében nem idealizálja a gyermekkori emlékeket, nem a „bezzeg az én időmben” hamis nosztalgiajával eleveníti fel a szocializmus korszakában megélt eseményeket, hanem őszintén, tárgyilagosan,

mégis izgalmasan ír úgy, hogy közben időnként könnyeket csal azon olvasók szemébe, akik maguk is átérték ezeket az éveket. Emellett alkalmankénti (teljesen

érthetően) kritikus megközelítésével fenn tudja tartani azok figyelmét is, akik később születtek, de érdeklí őket, milyen volt magyar gyerekeknek lenni a szocializmus idején Romániában.

A rövid történetekből többek között megismerjük, hogy mitől olyan kedves a szerzőnek a zsíros kenyér illata, hogyan próbált barátaival beszökni a profi focisták pályájára, mire használták a felnőttek leharcolt kerékpárjait, milyen volt gyertyafényben olvasni, sikerrel járt-e a sorban állás a kenyérért, és milyen büntetést kapott a nyugati utazók által vonatból kidobált édességért ácsingózás miatt. A könyv ezek mellett komolyabb témákat is érint: megismerjük a szerző dolgos nagyszüleit, kedves vagy kevésbé kedves tanárai közül néhányat, az egymástól kontinensnyi távolságba szakadt, ma már csak a Facebookon lájkoló barátokról is olvasunk, és az elmúlás, a halál sem tabutéma a kötetben. Olyan színes csokrot kapunk a kezünkbe, amelyben mindenki megtalálhatja a neki kedves szálát, azonosulhat a „főhős” kisfiúval, vagy éppen ismerős lehet neki egyik-másik történet – hiszen a szerző közülük többen publikált már különböző irodalmi lapokban –, és örömmel olvassa újra.

És hogy miért a kezdő sorokban említett meghatottság? Nem szégyellem: megérintett a könyv, sok emléket hozott elő a gyermekkoromból. Egyrészt hálára indított azért, hogy itt, Magyarországon nekem mennyire jó dolgom volt, hogy szerény anyagi lehetőségeink mellett is

sokkal gyakrabban telt nápolyira vagy fagylaltra, mint az erdélyi iskolásoknak, és bárhová mentünk, mindenhol magyarul szóltak hozzánk. Másrészt eszembe juttatta, hogy a gyerekek mindenhol és minden korszakban ugyanolyanok: őszinték, nyitottak, találékonyak, szeretetre vágynak és sebezhetőek. Ilyenek voltunk mi, és ilyenek a maiak is, csak nekik sokkal nehezebb megtalálni a helyüket

ebben a színes-szagos, magas fordulatszámú forgó világban.

Nem véletlen, hogy a kötet első kiadásának olyan sikere lett, hogy az utolsó szálig elkapkodták. A gondolatébresztő jegyzetgyűjtemény karkép – talán nem merészség azt mondani, hogy krónika-szeletek egy ma már történelemnek számító korszak nagy tortájából. Ilyenek voltunk – énekli Kovács Ákos videóklipjében,

amelyben letűnt korokat idéző képsorok festik alá a dal mondanivalóját. Ilyenek voltunk, mondja Fábíán Tibor, és mi, kortársak, elkomolyodó arccal, mégis mosolygó lélekkel bólintunk rá.

Somogyi Noémi

(Fábíán Tibor: Ilyenek voltunk - Erdélyi történetek. Tárcanovellák. Tortoma Kiadó, Barót, 2022, erdelyikonv.hu)

A Kárpát-medence reformátussága

Gyarapodó istentiszteleti alkalmak Splitben

Az elmúlt hónapokban Splitben a hívő egyháztagok több református istentiszteleti alkalmon vehettek részt. Egyenlőre a Split-dalmáciai missziói gyülekezet még kevés lelket számlál, viszont az együtt, imádságban megélt idő, áldott pillanatok teremt az olykor „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek” közösségben.

2022. március 27-én, vasárnap, böjti istentiszteletet tartottak a helyi magyar városi képviselő helyiségében, melyen az igei szolgálatot Ft. Csoma László lelkipásztor végezte. Mindig öröm, ha az egymástól távol élő lelki-testi rokonok találkozhatnak, együtt vehetnek részt ima-alkalmon. A magyar igehirdetést kö-

zeti életben. Mint általában, az igei szolgálatot egy kis szeretetvendégség és beszélgetés követte, helyi és más régiók ünnepi hagyományairól.

vetően nagyon kellemes, bensőséges beszélgetés zajlott a jelenlévők között, hiszen voltak itt Felvidékről, Délvidékről, Horvátország északi részéről érkező testvérek is, akik szívesen beszélgettek gyülekezetükről, szokásaikról, múltjukról és jelenükről, hitben megélt életükről... Adja az Úr, hogy még sok ilyen alkalomnak lehessenek részesei az Igére szomjúhozó, a testvéri közösséget áhító, kedves emberek.

2022. április 15-én, nagypénteken ünnepi istentiszteletet volt Splitben, melyen az igehirdetés szolgálatát Bešlić (Csoma) Annamária végezte magyar és horvát nyelven. Hála a jó Istennek, a gyülekezeti alkalmakon gyakran vesznek részt más vallású, horvát nyelvű egyháztagok is, mely külön öröm a gyüleke-

Április 18-án, húsvét hétfőn a délutáni órákban ismét meghirdettük a Feltámadás ünnepi alkalmából tartandó istentiszteletet. Sajnos betegségek- és a kellemetlen idő okán szűk, mondhatni családi körben ünnepeltek a helybéliek. Mennyire csodálatos az Úr kegyelme, néha tömegeket vezet az Ő házába, néha pedig lehet, hogy csak egyetlen embert, azonban amikor megéljük azt, hogy azzal az egyetlen emberrel is mélyeséges bensőségben imádkoztunk és elméledtünk az Ige üzenetén, akkor ez is egy, a feltámadás valódi örömeiben eltöltött ünnepi istentisztelet.

Adjon az Úr a föld minden részén élő ember számára nyitott füleket, áhítózó keresztyén lelket, jósággal adakozó szívet, ima-alkalomra járó lábakat, szüntelenül hálát adó és imádkozó kezeket, hiszen ezek összhangba kerülésével biztosan jobb hely lesz ez a bolygó. Áldjon meg a jó Isten minden kisebb-nagyobb közösséget, mely az Ő nevét magasztalja, az Ő Vele való életet keresi és hirdeti.

Csoma Annamária,

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál

Június

1. Sz.	Józs 5	Ef 3,1-13
2. Cs.	Józs 6	Ef 3,14-21
3. P.	Józs 7	Ef 4,1-16
4. Sz.	Józs 8	Ef 4,17-32
5. V.	Józs 9	Ef 5,1-14
6. H.	Józs 10,1-15	Ef 5,15-17
7. K.	Józs 10,16-43	Ef 5,18-20
8. Sz.	Józs 11	Ef 5,21-33
9. Cs.	Józs 12	Ef 6,1-4
10. P.	Józs 13	Ef 6,5-9
11. Sz.	Józs 14	Ef 6,10-24
12. V.	Józs 15	1Jn 1,1-4
13. H.	Józs 16	1Jn 1,5-10
14. K.	Józs 17	1Jn 2,1-6
15. Sz.	Józs 18	1Jn 2,7-11
16. Cs.	Józs 19	1Jn 2,12-17
17. P.	Józs 20	1Jn 2,18-25
18. Sz.	Józs 21	1Jn 2,26-29
19. V.	Józs 22,1-8	1Jn 3,1-12
20. H.	Józs 22,9-34	1Jn 3,13-17
21. K.	Józs 23	1Jn 3,18-24
22. Sz.	Józs 24,1-15	1Jn 4,1-6
23. Cs.	Józs 24,16-33	1Jn 4,7-21
24. P.	Ezsd 1	1Jn 5,1-5
25. Sz.	Ezsd 2,1-35	1Jn 5,6-12
26. V.	Ezsd 2,36-70	1Jn 5,13-17
27. H.	Ezsd 3,1-7	1Jn 5,18-21
28. K.	Ezsd 3,8-13	2Jn 1
29. Sz.	Ezsd 4,1-16	3Jn 1
30. Cs.	Ezsd 4,17-24	Jel 1,1-8

Figyelem!

Innen kivághatod a Jézusról készített rajzot, vagy le is töltheted, és kinyomtatod nem csak Jézus rajzát, hanem a szárnyat és a felhőt is az alábbi címről:

<https://drive.google.com/drive/folders/1WfOF2NMzwwzFOTQdC0cBk3dIP-uebXvE?usp=sharing>

A címet beolvashatod a QR kódból is. Bővebben a következő oldalon.

XVII. REFORMÁTUS ZENEI FESZTIVÁL

2022. május 27-29.

Bp. IX., Bakáts tér – Ráday utca – Kálvin tér
Bp. VIII., Nagyvárad téri református templom
www.rzf.reformatus.hu

A fesztivál tervezett eseményei:

2022. május 27. péntek

16:00 - Református DIÁK-TANÁR felvonulás (Kálvin tér-Ráday u.)
16:30 - Nyitó istentisztelet – Steinbach J. ref. püspök, MH Légierő Veszprém zenekar (Bakáts tér)
17:00 - térzene – Egressy Béni Ref. Rézfúvós zenekar (Bakáts tér)
18:00 - népzenei koncertek (Bakáts tér)
21:00 - Zsoltáros Fáklyás Menet a Ráday utcán
21:45 - Késő Esti Zenés Áhítat a Kálvin téri ref. templomban – Géresi Róbert felvidéki ref. püspök

2022. május 28. szombat

09:00 - Nagyszínpad: ringató, matiné, világzenei koncertek, borkóstoló, vásár
10:00 - Énekeskönyvi konferencia (Nagyvárad téri ref. templom)
14:00 - Református kórustalálkozó (Nagyvárad téri ref. templom)
15:00-20:00 - Kálvin Kamara Kert: jazz, népzene, világzene, régizene (Ráday u. 3.)

2022. május 29. vasárnap

14:30 - Magyar Örökség-díjas közönségtalálkozó (Nagyvárad téri ref. altemplom) MÓD művészek fellépésével
18:00 - Központi Református Kórus (KRK) koncertje (Nagyvárad téri ref. templom)

Református énekek XIX. - MÜPA

2022. június 25. - szombat 19:30

Kárpát-medencei Egyesített Kórus

Karnagyok:

Arany János, Berkesi Boglárka, Erdélyi Dániel, Süll Kinga, Berkesi Sándor

Orgona:

Virágh András Gábor és Fekete Károly tiszántúli református püspök (!!)

Igeolvasás: Pásztor Dániel tiszáninneni és Steinbach József dunántúli református püspök

Püspöki ima és áldás: Balog Zoltán dunamelléki református püspök, a Zsinat lelkeszi elnöke

Jegyárak: 2500, 3000, 3500, 4000, 4500, 5000 Ft

Kérjük segítsétek munkánkat azzal, hogy a Stereo Kft.-től rendelitek jegyeiteket.

Elérhetőségek:

STEREO KFT. (1114 Budapest, Bartók Béla út 59.)

Tel: +36-1-385-6343 * Mobil: +36-30-9416-202

stereo kft@gmail.com

www.rzf.reformatus.hu * www.PerifericRecords.com<https://www.facebook.com/ReformatusZeneiFesztival/>

Jézus mennybemenetele

A sok piros betűs nagy ünnep között szerényen húzza meg magát áldozócsü-törtők vagyis pontosabban, Jézus mennybemenetelének ünnepe. Mint közhelyes megnevezése is mutatja, hétköznapra esik, mivel Jézus negyven napig tartózkodott a Földön, feltámadása után.

A negyvenedik napon, tanítványai és több száz követője szeme láttára, felemelkedett a mennybe, majd egy felhő takarta el a csodálkozók elől őt.

A menny és a mennybemenetel témája többször előkerült Jézus beszédeiben, például: „Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia.” (János evangéliuma 3:13) Tanítványainak többször beszélt arról, hogy az Ő mennyi Atyjának házába (mennysországra, örökéletben) előre megy, és helyet készít az övéinek (János ev. 14:2). Amikor a tanítványai megbotráncoltak azon, hogy önmagát az élő kenyerhez hasonlította, felteszi nekik a kérdést, hogy hát, ha majd az Emberfiát látják felmenni oda, ahol előzőleg volt, akkor mennyire fognak megbotráncolni? (János ev. 6:62)

Hol van megírva?

Tévesen, azt gondoljuk, hogy csak az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv 1. fejezete ír róla. A valóságban, Jézus többször utal rá, az Ószövetségben pedig néhány helyen szintén van szó arról, hogy az Úr a magas trónon a mennyekben ül (pl. Ézsaiás próféta könyvében, 6. fejezet és a zsoltárokból), majd ezt írja: „Eredményes lesz szolgálom munkája, magasra emelkedik, igen hatalmas lesz.” (Ézs 52:13) – ez a „szolga” az a

Messiás, akiről egy fejezettel később azt írja: „Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétékét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.” (Ézs 53:12)

Mit jelent ez számomra?

JA mennybemenetel által valóságossá válik, hogy nemcsak föld és halál van, hanem van menny és örökélet. Emellett, Jé-

zus ezáltal bizonyította, hogy Ő nem értelmetlenül mondott dolgokat arról, hogy milyen hatalommal cselekszi a csodáit és tanításait, hanem van egy olyan

hatalom, amely minden én mindenki felett áll. Talán te is értetlenül állsz, az ég felé nézve, mint azok a galileai férfiak, akik látták mennybemenetelét. Ők sem voltak képesek felfogni, mi történt ott valószínűleg. Sokszor egy élet hosszú szolgálata szükséges ahhoz, hogy teljes valószínűleg megértsük, milyen hatalmas dolgot cselekedett Jézus ezáltal.

Az alábbi kézműveskedéshez nem kell sok kézügyesség, csak egy kis türelem.

Mire lesz szükség: 1 papírtányér, egy kis zsinór, ragasztó, színes ceruza vagy vízfesték, filctoll

1. A papírtányért vágjuk félbe, és a képen látható módon, hajtsuk középre a két sarkát. Csak a sarkakat ragasztjuk egymásra úgy, hogy a csúcsonál egy zsinór azért átférjen. A sarkakat nem ragasztjuk hozzá a tányér közepéhez.
2. Kivágjuk a Jézusról készített rajzot, kiszínezzük, majd a hátára egy papírcsík segítségével, felragasztjuk a zsinórt, amely Jézus lábai alatt kb. 5 centire még kilátszik. A végére csomót kötünk.
3. Kivágunk egy tetszés szerinti felhő alakot – a képen ezt halványkék papírból tettük – és ráírjuk a bibliai idézetet filctollal: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel 1:11)
4. Ezt a felhőt a zsinórra ragasztjuk, jobban tart, ha egy papírcsíkot helyezünk a hátoldalára, ami eltakarja és rögzíti a zsinórt.
5. Végül a zsinórt áthúzzuk a csúcson, s kötünk rá egy kis hurkot.
6. A történetet ezzel a kis eszközzel tudjuk elmondani – amint felfelé húzzuk a zsinórt, Jézus eltűnik a felhők között, és a mennyi hang üzenete ottmarad a felhőn, emlékeztetőül.

(A fényképeken szlovák nyelvű hittanosaim munkája látható)

Györky Szilvia

A Református Újság színesben történő megjelenését a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Kulturális és Közművelődési Központjának közreműködésével Magyarország Kormánya támogatta. Azonosítószám: BGA/4377/2022

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás • Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő, IČO/reg.szám: 31256732 • Nyilvántartási szám: EV 5612/18, ISSN: 2585-8491
Megjelenik havonta. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. • Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyén Gyülekezet
Szerkesztőség: főszerkesztő: Csoma László, szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia, Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók: Fábián Tibor, Szenn Péter
Szerkesztőség címe: 076 74 Drahňov-Deregnő 216, Tel.: 056/63 953 96, Mobil: 0908 035 094, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com vagy csomalaszlo@centrum.sk
Nyomda: Marián Györky - MS PRINT